Ч. 193. Субота 10 вересня (28) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Др Кербер у Відни. — Справи парляментарні. — Непокої на Балкані. — Коронация сербского короля. — Росийско-япаньска війна.)

Др. Кербер вернув вже зі своєї подорожи по Галичині і Буковині до Відня і як доносить Reichswehr, мав онегди бути на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря, щоби здати звіт із своєї подорожи а при сій нагоді мала порішити ся також справа речинця скликаня соймів краєвих.

Після „Kons. Korr.“ має бути вже річию постановленою, що сойми краєві отже й ческий сойм мають бути скликані на день 20 с. м. а внаслідок того сесиї Ради державної можна сподівати ся аж в першій половині падолиста. Не брак буде — каже згадана часопись — заходів як в соймах так і в палаті послів, щоби зробити парлямент здібним до роботи. Що до ческого сейму, то особливо репрезентанти рільництва будуть старати ся витворити ситуацию, котра дасть можність використати сесию соймову головно в користь того населеня, що сего року знайшло ся у великій нужді.

В справі буковиньского сойму доносить черновецка „Буковина“: Скликане буковиньского сойму, яке спершу мало припасти на конець сего місяця, зазнало тепер відроченя мабуть до перших днів жовтня раз тому, що ще не полагоджено всї приготовні роботи, а друге тому, що й парлямент не буде швидше скликаний аж як на падолист, бо справа будучої парляментарної більшости ще не зовсїм вияснена. — Та сама ґазета нотує також чутку, що буковиньский президент краю кн. Гогенльоге опустить мабуть Буковину, бо як кажуть, стане намістником в Триесті на місце ґр. Гоеса.

На Балкані ворушить ся знову. З Константинополя доносять, що 600 узброєних Альбанців з Люми, місцевости положеної на полуднє від Прізрену впало до сего міста. Висланий против них баталїон войска пустив їх до міста, щоби не допустити до проливу крови. В сусїдних селах коло Прізрену має бути ще около 1.500 людий з Люми. Ґубернатор Прізрену увірив консулів, що християньским церквам і школам не грозить нїяка небезпечність. Що було причиною нападу на Прізрен і оригінальної оборони, сего поки що не знати.

Сербский король Петро I. постановив коронувати ся. Корону „сьвіт“ і берло зроблено в Парижи з бронзу якоїсь старої пушки, уживаної ще за єго предка Чорного Дьордія. Сї королївскі відзнаки суть і зовсїм поєдинчої роботи і скромні під взглядом вартости; лиш на берлї уміщено не коиче великий брилянт мабуть із шаблї Чорного Дьордія. Королївску мантию зроблено в Білграді. Коронация має відбути ся також зовсїм скромно і тихо дня 8 (21) вересня; із загряничних дворів не запрошено на коронацию нікого. В навечерие коронациї перенесуть королївскі відзнаки в торжественнім поході до соборної церкви, де їх митрополит поблагословить, а на другий день відбуде ся коронация. Акт коронаційний підпишуть король, митрополит і президенти ради державної, найвисшого трибуналу судейского, ради мінїстрів і скупштини. По сїм верне король до своєї палати і окружений членами своєї родини засяде на тронї в троновій сьвітлици. Тут сам вложить собі корону на голову, убере ся в пурпурову мантию і возьме „сьвіт“ в одну а берло в другу руку. Всї присутні віддадуть відтак коронованому королеви поклін. Вечером буде місто ілюміноване, а на другий день відбуде ся войскова парада і на тім закінчить ся торжество коронациї, котрого кошти обчислені на 100.000 дінарів (95.000 корон).

---

3)

Жили колись...

(З росийского — **Леонида Андреєва**).

(Конець).

Від кількох днів Лаврентий Петрович був сильно зворушений. Безнастанно звертав голову до вікна, що через него сияло голубе небо, закинув свою неподвижність і кидав ся неспокійно на ліжку, сердячись крехтячим голосом на няньки. Так само сердито поводив ся супротив лікаря при щоденних оглядинах. Той замітив вкінци сю зміну, а що був добрячою людиною, спитав єго вічливо:

— Що з вами?

— Скучно — сказав Лаврентий Петрович. І сказав се таким голосом, яким говорять страждучі діти, та закрив очи, щоби укрити сльози. А в єго „дневнику“, серед заміток про се, які у недужого пульс і віддих, появила ся нова замітка: „недужий жалує ся на скуку“.

До студента по давному приходила дівчина, котру він любив і єї щоки від сьвіжого воздуху горіли такою живою і ніжною краскою, що було любо і чомусь сумно глядіти на них. Она схилила ся до самого лиця Торбецкого і говорила:

— Диви, які горячі щоки!

І він дивив ся, але не очима а губами, і глядів довго та сильно, бо почав приходити до здоровля і сили у него прибували. Тепер они не соромили ся перед иншими недужими і цілували ся отверто. Диякон притім делікатно відвертав ся, а Лаврентий Петрович, не удаючи вже сплячого, глядів на них задорливо і з насьмішкою. І они любили о. диякона а не любили Лаврентия Петровича.

В суботу о. диякон одержав з дому лист. Він ждав єго вже цілий тиждень і всї в клініці знали, що о. диякон дожидає листу і нетерпеливились разом з ним. Підбадьорений і веселий він встав з ліжка і поволи вештав ся по комнатах, всюди показуючи письмо, приймаючи поздоровленя, кланяючись і дякуючи. Всїм давно було вже звістно про дуже високий ріст єго жінки, а тепер він доніс про нову єї прикмету.

— Здорово она у мене хропить. Як ляже, так ти єї хоч оглоблею бий, не підойме ся. Хропить і роби, що хочеш. Козир-баба, єй Богу!

Потім о. диякон зуховато підморгнув і кликнув:

— А таку штуку бачили?

І він показав четверту сторону листу, де незугарними, тремтячими лініями був обведений начерк розчепіреної дітинної руки, а по середині, якраз на долони було написано: „Тосик руку приложив“. Перед тим, заким приложив руку, Тосик був очевидячки занятий ділом, що стояло в звязи з водою та болотом, бо на тих місцях, що приходили против випуклостий долоні і пальців, письмо мало виразні їх слїди.

— Що кажете про мого внука? Чотири роки всього, а розумний, такий розумний, що не можу вам сего сказати. Руку приложив, а?

Одушевлений хитрою штукою о. диякон клепав себе руками по колїнах і вгинав ся від неповздержного, тихого сьміху. І лице єго, що давно не бачило воздуха, блїдо жовте, ставало на хвилю лицем здорової людини, котрої днї ще непочислені. І голос єго робив ся кріпким та звиким і бодро гомоніли звуки зворушливої пісні: „Висшу від небес і чистїйшу від сонїшного сьвітла, що спасла нас від клятви, Владичицю сьвіта піснию почтім!“...

Того самого дня водили на виклад Лаврентия Петровича. Прийшов він звідтам зворушений, з тремтячими руками і кривою усьмішкою, сердито відтрутив няньку, що помагала єму класти ся до ліжка, і сейчас закрив очи. Однак о. диякон, що сам перебув виклад, заждав на хвилю, коли очи Лаврентия Петровича відкрили ся, та із спочуваючою цікавостию почав допитувати ся про подробиці оглядин.

— А що, отченьку, жалібно, нї? І про тебе говорили: жив, кажуть, колись, купець...

Лице Лаврентия Петровича стягнуло ся гнївно. Він глянув на диякона ненависно, відвернув ся до него спиною і знов закрив рішучо очи.

— Нїчого, отченьку, успокій ся. Виздоровієш та ще не так станеш доказувати, чудесно!... — продовжав диякон. Він лежав на спині і задумчиво глядів на повалу, на котрій іграв ся сонїшний промінь, що не знати звідки там відбив ся. Студент пішов курити і підчас мовчанки було чути лише тяжкий і короткий віддих Лаврентия Петровича.

— Так, отченьку, — поволи, із спокійною радостию говорив диякон — як будеш в наших сторонах, до мене заїзджай. Від стациї пять верст, всякий мужик тебе довезе. Єй Богу, приїзджай, угощу тебе за милу душу. Квас у мене — не можу тобі сказати, такий солодкий!

Диякон зітхнув і помовчавши, сказав:

— До „Троїцкої“ я от також піду. І за твоє імя проскуру возьму. Потім оглянуо со-

Тепер, коли ґен. Куропаткінови удало ся дійстно вирвати ся Японцям з рук і виконати майже зовсім щасливо відворот до Мукдену, трудно дійстно говорити вже о побіді Японців. Під взглядом тактичним есть то безперечно сьвітла їх побіда, бо їм все таки удало ся виперти Росиян з їх важної позициї; але під взглядом стратеґічним есть то велика їх неудача, бо як під Порт Артуром так і в Манджуриї війна, значить ся, сеґорічна кампанія, не закінчила ся рішучим ударом, таким, котрий би міг був ослабити Росиян на кілька місяців. Противно, сею стратеґічною неудачею Японці лиш себе ослабили. Може й не без рациї Росияни відгрожують ся і кажуть, що аж тепер війна на добре розпічне ся. В Харбіні збирає ся вже нова велика армія росийска а з Европи ідуть заєдно сьвіжі війска. Крім того вибирає ся в дорогу до Порт Артура нова фльота росийска. Коли би аж до того часу, як она там приїде, крілость ще держала ся, то росийско-японьска війна готова прибрати нового, зовсім иньшого характеру.

Новинки.

Львів дня 9-го вересня 1904.

— **Заупокійне богослужене** за бл. п. Цїсареву Єлисавету відбуло ся нинї в львівских церквах. В богослуженю взяла участь молодїж шкільна всїх шкіл.

— **Осторога** перед еміґрациєю до Америки. Амер. „Свобода" з 25 серпня с. р. пише: Многі часописи нарікають на еміґрацийний уряд Сполучених Держав, що не досить точно примінює закони еміґрацийні до італїяньских пришельцїв і в сей спосіб впускає до Спол. Держав многих злочинцїв. Коли прибувають тут еміґранти з Нїмеччини, Австриї або Росиї, то уряд еміґрацийний з всякою строгостию відсилає їх з поворотом до Европи, коли не відповідають вимогам еміґрацийного закона. Коли по кого з тих еміґрантів не вийде до порту свояк, або знакомий мешканець Америки, тодї уважають его яко законтрактованого робітника і відсилають з поворотом. До італїяньских еміґрантів примінює ся инший закон. Они хоч і суть законтрактованими робітниками, однак їх впускають, бо мають многих аґентів в портї, котрі представляють ся урядникам еміґрацийним яко їх свояки або знакомі. Ті аґенти висилають їх відтак сотками в глубину краю і дають їм роботу при будові зелїзниць і т. д. — Наводимо сю вістку за „Свободою" на доказ, що наших селян нерадо приймають на американьску землю і вихісновують кожду дрібничку, аби їх завернути, як жебраків, до родинного краю. Пригадуємо, що після еміґрацийного закона в Спол. Державах завертають до Европи: неписьменних, старих, калїк, недужих, тих, що не можуть виказати ся квотою 100 долярів і всїх тих, по що них не вийде напротив нїхто із знакомих або свояків.

— **Против шайки злодіїв**, котрі тамтого року обікрали в Терноnоли Давида Францоза, властителя більшої посїлости, відбула ся сими днями перед тамошним судом присяжним карна розправа. Як свого часу ми доносили, закрали злодії у Францоза з зелїзної каси дорогоцїнности і папери в загальній вартости 42.000 К. Головний виновник крадежи Дальман Дреслер і якась Зелиньска, що була у Францоза за господиню, утїкли до Америки. На основі вердикту судиїв присяжних засудив трибунал Дмитра Островского або Шамца, що утїк з острова Сахалина, на 6 лїт, Ушера Баса на 8 лїт тяжкої вязницї, а Фарба за удїлене помочи на 6 місяців звичайного арешту.

— **До рускої ґімназиї у Львові** вписало ся 913 учеників, а то: до I-шої 235, II.—155, III.—143, IV.—116, V.—62, VI.—62, VII.—77, VIII.—63.

— **Памятник собаці.** Ню йорска сторожа пожарна поставила красний памятник псови „Спот", котрого переїхав на смерть пожарний табор спішучи до огню. „Спот" повнив обовязки пожарного пса, вишукуючи в огни людий. На памятнику поміщена напись: „Згинув при сповнюваню своїх обовязків".

† **Померла** Ольга з Шараневичів Матієва, жена краєвого шкільного інспектора, дня 8 с. м. у Львові, в 42-ім роцї житя.

Відозва.

Родимцї! Земляки! Всюди в нас нинї нарікають, що біда. З браку свого готового гроша, наші люди ратують ся так, що задовжують ся по лихварях, поносять великі кошти, платять високі проценти, дають ся немилосердно вивискувати, — і свій тяжко запрацьований гріш віддають на пожиток не собі — не своїм!

Иньші люди радять собі инакше. І они знають, що то біда, але злукою, спільними силами старають ся її побороти. І они знають, що нарід без свого гроша до нїчого не здїбний, бо до всего треба гроша, а ту о той гріш тяжко. Щоби устеречи ся перед лихварскими пиявками, закладають они свої власні каси, складають в них свій призбираний гріш, і так допомагають тим, що его потребують, ратують їх і себе від лихви. Розуміють они то дуже добре, що свій гріш має служити своїм людям, нехай ратує ся свій у свого!

Щоби і людям з наших сторін допомочи поправити свою долю, основано в Олеську товариство кредитове: **„Руский Народний Дім"**. Широкий і многосторонний обсяг дїланя має оно, але на разї старає ся о тоє, щоби зібрати в себе капітали наших людий і институций і тими капіталами прийти в поміч потребуючим предиту. Зачало оно свою роботу від того, що з днем 6 липня 1904 ввело в житє касу пожичок і ощадностий.

Тоє Товариство „Руский Народний Дім" збирає і добровільні датки на будову свого власного дому в Олеську. А брак такої хати власної в Олеську дає ся дуже відчувати так місцевим як і дооколичним Русинам. Своя хата, свій „Руский

борні церкви. До лазнї піду. Як се називають, отченьку, по купецки, що?

Лаврентий Петрович не відповів і о. диякон рішив сам:

— По купецки. А потім, за милу душу — домів!

Диякон замовк зворушений і настала тишина. І ще не розвіла ся зперед его очий викликана ним картина близького щастя, коли до его уший дійшли страшні слова. Страх був в однім їх звуці; страх в грубім і злобнім голосї, що видавав одно по другім жорстокі слова:

— На Ваганьовкове кладовище підеш, от куди!

— Що ти говориш, отченьку? — не розумів диякон.

— На Ваганьовкове, на Ваганьовкове, кажу, пора! — відповів Лаврентий Петрович. Він обернув ся лицем до диякона і навіть голову спустив з подушки, щоби нї одно слово не минуло того, в кого було звернене. — Заволїчуть тебе в анатомію і так тебе поріжуть, що „за милу душу" буде!

Лаврентий Петрович розсьміяв ся.

— Що ти, що ти, Бог з тобою! — бормотїв диякон.

— Зі мною нїчо, але як тут небіщиків ховають, се потїха. Наперед руку відріжуть — руку поховають. Потім ногу відріжуть, ногу поховають. Так не одного бідолаху цїлий рік таскають, перетаскати не можуть.

Диякон мовчав і випуленими очима глядїв на Лаврентия Петровича, а той говорив дальше. І було щось відразливе та розчуливе в безличній отвертости его бесїди.

— Дивлю ся я на тебе, о. диякон, і думаю: старий ти чоловік а дурний, такий дурний — до сьвятости. Ну, і чого ти гороїжиш ся: до „Троїцкої" піду, до лазнї піду.... Або верзеш про ту яблоню „білий сок"! Жити тобі всього тиждень, а ти....

— Тиждень?

— Ну, так, тиждень. Не я говорю, доктори говорять. Лежав я недавно, буцїм то спав, а тебе в комнатї не було. От студенти й говорять: незабаром, говорять, нашому дияконови конець.... Тиждень потягне.

— По-тя-гне?

— А ти думаєш, *она* помилує? — Слово „она" Лаврентий Петрович вимовив із страшною виразностию. Відтак він підніс до гори свій величезний кулак і полюбувавшись его величиною, говорив дальше. — От глянь лише! Приложу его до кого, так зараз єму буде „аз і хверт". А прецї.... Ну, а прецїнь же.... Ех, дияконе дурненький! До „Троїцкої", до лазнї піду.... Не такі люди жили, та й ті повмирали.

Лице диякона було жовте як віск. Нї говорити, нї плакати він не міг, нї навіть стогнати. Мовчки і поволи він спустив ся на подушку і старанно, утїкаючи від сьвітла і від слів Лаврентия Петровича, завинув ся в накривало та притих. Однак сей не міг неговорити: кождим словом, котрим він поражав диякона, він приносив собі відраду та полекшу. І з удаваною добродушностию він повторяв:

— Так то, отченьку. Через тиждень. Як ти говориш: аз і хверт? Ось тобі аз і хверт. А ти до лазнї — чудасія! Мабуть на тім сьвітї нас обох горячими віниками випарять, се дуже можливе.

Тут війшов студент і Лаврентий Петрович нерадо замовк. Він попробував накрити ся накривалом, як і диякон, та вскорі висунув голову з пітьми і насьмішливо глянув на студента.

— А ваша сестриця сегодня, бачу, опять не прийде? — спитав він студента з тою самою удаваною добродушностию і злобною усьмішкою.

— Так, нездорова — коротко від вікна кинув студент хмарну відповідь.

— Шкода! — похитав головою Лаврентий Петрович. — Що-ж таке з нею?

Але студент не відповів: не чув мабуть питаня. Вже тричи дівчина, котру він любив, не відвідувала его; не прийде она й сегодня. Торбецкий удавав, немов то глядить крізь вікно на улицю, так байдужно, але на дїлі він старав ся заглянути в ліво, де находив ся головний вхід, і притиснув чоло до самої шиби. І так межи вікном а годинником, глядячи то на одно, то на друге, провів він час від другої до четвертої години, визначеної на відвідини. Знеможений і блїдий випив він нерадо склянку чаю і ляг на ліжко, не замітивши нї дивної мовчаливости диякона, нї також дивної балакучости Лаврентия Петровича.

— Не прийшла сестриця! — говорив Лаврентий Петрович і усьміхав ся злобно.

IV.

Тої ночи в комнатї ч. 8 нїхто не спав, але всї лежали тихо і подобали на сплячих. Один Торбецкий обертав ся неспокійно на ліжку, часто зітхав і поправляв на собі накривало. Вкінци таки заснув, бо подужавший орґанїзм домагав ся свого.

Далеко, в темній і пустій авдиториї вибила третя година, коли до уха Лаврентия Петровича, що починав вже дрімати, дійшов тихий, тремтячий і загадочний звук. Він шуршав і ріс як далека печальна пісня; далї подобав на тихий плач дитини, котру заперли в темну комнату і она боїть ся пітьми, боїть ся тих, що її заперли, та здавлює в грудех тяжке хлипанє. Вкінци Лаврентий Петрович зрозумів загадку: се плакав хтось старший, плакав погано, давлячись слїзми та задихуючись.

— Хто се? — спитав наляканий Лаврентий Петрович, але не одержав відповіди. Плач завмер і в комнатї стало ще сумнїйше, ще тужнїйше.

— Хто се плаче? — говорив Лаврентий Петрович. — Дияконе, се ти?

Плач скривав ся десь таки тут, біля Лаврентия Петровича, і тепер, нїчим не здержуваний, вирвав ся на свободу. Накривало на ліжку диякона заколихало ся і металїчна дощанка звінким стуком ударилась о зелїзне поруче.

— Що ти? Що тобі? — бурмотїв Лаврентий Петрович. — Не плач!

Однак диякон плакав і все частїйше ударялась дощинка о ліжко, на котрім ридало і здрігало ся тїло. Лаврентий Петрович сів на ліжко, задумав ся і потім поволи спустив на долівку спухлі ноги. Коли він встав на них,

Народний Дім" в Олеську е доконечно потрібний, бо тілько в своїй хатї — своя правда і сила і воля!

З таких то причин звертаемо ся з горячим зазивом до всїх наших Родимцїв - земляків, кому лиш сьвітла будучність і добро нашого народа лежить на серцю:

а) Вступайте всї громадно в члени товариства позичкового „Руский Народний Дім в Олеську"; вписове виносить 2 К, а оден членьский удїл виносить 10 К і его можна сплачувати щомісячними ратами по 1 К. Від удїлів отримуе ся дивіденду. Чим більше членів, тим більша сила!

б) Складайте свій заощаджений гріш в щадницн тогож товариства, на щадничих книжокках нехай там процентуе ся.

в) Тілько до тогож товариства удавайте ся о позичку.

г) Складайте добровільні датки на фонд будови власної хати для тогож товариства: „Руский Народний Дім" в Олеську. Збирайте їх при всяких нагодах, забавах, празниках, хрестинах, весїлях, поминках і відсилайте їх на книжочку щадничу ч. 2 в тімже товаристві.

Чого не зможуть зробити одиницї, тое вдїють всї разом спільними силами! Громада — великий чоловік!

„Руский Народний Дім" в Олеську
стоваришене зареестроване з обмеженою порукою.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 9 вересня. Указом царским з 7 с. м. капітан Вірен, командант корабля „Боян" іменований контрадміралом.

Кронштадт 9 вересня. Цар в супроводі кількох великих князів оглядав вчера кождий корабель балтицкої ескадри окремо і дуже основно.

Веїгаївеї 9 вересня. Прибувші тут на кораблях подорожні чули в дорові сильнай гук; мабуть Японцї стріляли до джунок.

Петербург 9 вересня. (Рос. аґентия телеґр.). Оголошено урядово іменоване вільненьского ґен.-ґубернатора Сьвятополка-Мірского міністром справ внутрішних. (Отже вість про іменоване Платонова показала ся безосновною. *Ред*).

Льондон 9 вересня. „Daily Telegraph" доносить з Чіфу: Хіньске правительство оголосило Кінчу положене о 32 кільометри від побережа на дорозї з Нючвану до Пекіну вільним портом, щоби через то звернути торговлю з Нючвану, котрий Японцї оголосили вільним портом, просто до Хіни.

Чіфу 9 вересня. (Бюро Райтера). „Новий Край" доносить під датою 3 с. м., що Росияни висадили у воздух міною на суши 700 Японцїв, котрі машерували долиною коло Порт Артура. Міну підпалено проводом електричним. Лиш дуже мало Японцїв уратувало ся.

Льондон 9 вересня. Бюро Райтера доносить з Чіфу: Японцї направили доки в Дальнім знищені Росиянами, коли они звідтам виходили. Тепер в тих доках направляють якийсь торпедовець, котрий був затоплений, а котрий видобуто з води.

Льондон 9 вересня. „Daily Mail" доносить з Купанце: Ґен. Куропаткін прибув оногди до Мукдену. Хіньскі жителї втікають з міста. На півночи від Ляояну веде ся все ще борба.

Токіо 9 вересня. (Бюро Райтера). Після теперішної оцїнки армія росийска підчас борби під Ляояном складала ся з 184 батальонів піхоти, 128 шкадрон кавалериї і 572 пушок.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

закрутилась ему голова, а серце застукало так сильно, немов хто в грудех валив молотком. Лаврентий Петрович відсапнув і рішучо переступив простір, що відїляв его від ліжка диякона — півтора кроку. Тут ему знов прийшлось відотхнути. З перервами і тажко сопучи носом, він положив руку на здрігаючий ся горбок, котрий посунув ся, щоби дати ему місце на ліжку, і сказав благаючим голосом:

— Не плач! Ну, чого плакати?! Боїш ся умирати?

Дякон поривисто скинув накривало з голови і кликнув жалібно:

— Ах, отченьку!

— Ну, що? Боїш ся?

— Нї, отченьку, не боюсь — тим самим жалібним голосом відповів дякон і енерґічно псхитав головою. — Нї, не боюсь — повторив він і знов відвернув ся на бік, застогнав і дрігнув від риданя.

— Ти на мене не сердь ся, що я тобі недавно сказав — просив Лаврентий Петрович. — Се глупо, брате, сердити ся.

— Та я не серджу ся. Чого буду сердити ся? Хиба се ти накликав смерть? Сама приходить.... — і дякон зітхнув високим, все висшим звуком.

— Чого-ж ти плачеш? — питав поволи здивовано Лаврентий Петрович. Спочуване до дякона починало проходити і замінилось ся в прикре здивоване. Він допитливо переводив очи з темного дяконового лиця на его сиваву бороду, чув під рукою безсильне дрожане худенького тїла і не міг нїчого зрозуміти.

— Чого ж ти ревеш? — питав він настійчиво.

Дякон хопив руками лице і хитаючи головою, кликнув високим, сьпівучим голосом:

— Ах, отченьку, отченьку! Сонїчка жаль. Коби ти знав.... як оно у нас.... в тамбівскій ґубернії сьвітить. За ми.... за милу душу!

Яке сонце? Лаврентий Петрович не зрозумів і розсердив ся на дякона. Та в ту-ж мить він згадав той потік горячого сьвітла, що вливав ся в день крізь вікно і золотив долівку, згадав, як сьвітило сонце в саратівскій ґубернії на Волгу, на ліс, на порошну стежку в поли — і сплеснув руками, і ударив ними себе в груди, і з хрипким плачем упав лицем на подушку, біля голови дякона.

Так плакали они оба. Плакали о сонци, котрого більше не побачать, о яблони „білім соку", котра без них дасть свої овочі, о темряві, що їх обхопить, о милім житю і жорстокій смерти. Звінка тишина підхоплювала їх риданя та зітханя і розносила по комнатах, мішаючи їх із здоровим хропотом сидїлок, втомлених за день, із стонами і каплем тяжко недужих та легким віддихом дужаючих. Студент спав і перестав крізь сон усьміхатись, а на его неподвижнім лици лежали синї мертвецкі тїни. Спокійним, бездушним сьвітлом горіла електрична лямпочка і білі, високі стїни глядїли рівнодушно та тупо.

Лаврентий Петрович умер слїдуючої ночи, о пятій годинї рано. Вечером він кріпко заснув, прокинув ся із сьвідомостию, що умирае і що ему треба щось робити: покликати на поміч, крикнути або перехрестити ся — і втеряв сьвідомість. Високо підняли ся і опустились груди, дрігнули і розійшли ся ноги, звисла з подушки тяжка голова і розмашисто скотив ся з груди великий кулак.

Дякон почув крізь сон скрип ліжка і не розкриваючи очий, спитав:

— Що тобі, отченьку?

Одяак нїхто не відповів ему і він знов заснув. В день лїкарі увірили его, що він буде жити і він повірив їм і був щасливий. Кланяв ся з ліжка одною головою, дякував і поздоровляв всїх із сьвятом.

Щасливий був і студент і спав кріпко, як здоровий. Того дня дївчина прийшла до него, горячо его цїлувала і просидїла коло него двайцять мінут довше поза дозволений час.

І сонце сходило....

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. желїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ
і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ
чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ
ЛЬОСІВ
перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).